

Bitva u Libušína 2008

[Foto](#)

Datum	24. - 27. dubna 2008	
Pořádal	Kyrius	Libušín
Zúčastnili se	Kalif	Bojující
	Paťa	Bojující
	Košťa P.	Fotící
	Košťa J.	Vystupující
	Jiřík	Bojující
	Verča	Bojující
	Monička	Vystupující
	Anička	Bojující
	Malá Paťa	Bojující
	Rytíři Země Moravské	Bojující
	Ostraváci	Bojující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Čtvrtek 24. dubna 2008

Konečně to přišlo - jedna z nejlepších bitev v roce. Vzhledem k tomu, že loni jsme všichni brečeli, jak to bylo krátké, rozhodli jsme se nakonec letos, že tam pojedeme o den dříve. A tak notná většina z nás vyrazila už ve čtvrtek. Jiřík s Verčou vyrazili ráno autobusem a já s Paťákem a oběma Košťama odpoledne autem. Původní plán jsme měli, že vyrazíme kolem třetí, už s plně naloženým autem ke Kubíčkovu s poličkami a pak směr dálnice Praha. Shodou okolností, jak již to bývá, tomu tak nebylo. Nejprve jsem zalomil ve dveřích auta klíč, takže jsme zbytek klíče pracně dolovali ze zámku, a pak, když jsme naložili Paťáka a poličky, jsme zjistili, že věci ze sálu se nám do auta fakt nevlezou. Takže jsme odvezli Kubovi poličky, vrátili se pak na sál naložit zbraně a zbroje a pak do města navštívit zámečníka, aby mi vyrobil nový klíč. Jednak bych auto nezamknul, ale hlavně bych ani nenatankoval. Nakonec z Brna jsme vyrazili, až kolem páté. Nevadí.

Cesta ubíhala dobře, Prahou jsem projel bez bloudění, ale nepodařilo se mi nějak u Ruzyně šikovně sjet, abychom si mohli nakoupit v jednom hypermarketu. Takže jsme se projeli nějakých osm kilometrů. A to mě ještě brali policajti. Jenom se divím, že mi nedali dýchnout. Ten rumovej smrad se z toho auta šířil fakt pěkně. Ale nakonec jsme se dostali, kam jsme chtěli. Nakoupili jsme v hypermarketu, vyrazili směr Kladno a kolem desáté jsme byli v Libušíně u tábora. Trošku tam předtím přšelo, asi týden, takže vyjet až na místo bylo pro nás nemožné,

takže Jiřík, který již tam byl, sehnal jednoho člověka s pořádným džípem a ten nám věci odvezl, až na místo. Postavili jsme si stany, dneska jsme se ani nepřevlíkali do kostýmů, a posedali si kolem ohně, bychom něco malého pojedli a trochu vínka popili. Asi hodku po nás dojel Kubíček se svými lidmi, takže jsme jim šli pomoci se vyložit. Pak jsme vrátili ke svým a bavili jsme se asi do třech do rána, kdy jsme šli všichni spát.

Pátek 25. dubna 2008

Vstali jsme ráno kolem desáté, a protože byla zima a sychravo začali jsme se posilovat rumem. Někteří z nás za to měli ještě týž večer krutě zaplatit. Například Já. Kolem poledne vylezlo slunko a asi kolem třetí dojeli Moraváci a Ostraváci - veza s sebou naše dvě děvčata Aničku s Moničkou. Odpoledne jsem ještě zašel na rezervaci, vzal jsem tam 25 camrátek (také pro Ostraváky, Moraváky, Haničku s Palomidem a Anchoru a spol.) a až na 3 jsem je rozdál všechny. Navečer, asi hodinku před soumrakem nás navštívil Ivan s Kubíkem a Laďou, aby si s námi připili na zdar zítřejší bitvy a předali nám několik důležitých informací. Potom ještě Paťa na chvíli odběhl na poradu velitelů, ale asi po hodce se pak k nám opět připojil u ohniště. Zábava pak v klidu plynula, ale jak, to už nevím. Nebylo ani deset hodin a já vytuhl u ohniště, zmořen průběhem celého dne.

Sobota 26. dubna 2008

Nácvik byl, pro některé opravdu velice brzy, už v deset. Takže jsme se vykopali ze stanu, protřeli slepené oči, navlékli se do kostýmu a šouravou chůzí jsme vyrazili na bojiště. Tam nám, řekli jenom, na které straně jsme a co tam přibližně budeme dělat. Potom si nás, kteří měli jít pod Ivanem, Ivan odtáhl bokem a začali jsme cvičit boj ve formaci. Takto jsme vydrželi blbnout skoro půl hodky. Stejně šouravou chůzí jsme se vrátili do tábora, kde jsme něco málo pojedli a se zvědavostí nám vlastní, se vydali obhlédnout stánky na tržišti. Tam jsem si taky hnedle udělal radost, kdy jsem si konečně, po kolika letech toužení po něm, koupil plechový tuplák. Samozřejmě jsem jej ještě ten den, samozřejmě až po bitvě, otestoval. Kolem jedné jsme se všichni začali připravovat na bitvu, sraz jsme tam měli až o půl třetí, ale vzhledem k naší loudavosti nebylo co odkládat. Navlékli jsme se tedy do zbrojí, vzali si zbraně a pomalu se vydali na bojiště. Některé holky šly mezi diváky, hlavně tedy fotit, některé šly s námi jako markytánky, podávali nám vodu, a jedna naše kamarádka z Ostravy - Kača, šla s námi bojovat.

Jako tradičně jsme téměř hodku tvrdli v lese, než přišla naše chvíle. Dostali jsme prostor bojovat asi poslední půlhodku. Nevím, na čí straně jsme to stáli, zda na straně zlých či dobrých, ale naší straně byl obrovský bojový vůz, který nám měl dat převahu v boji. Nejdříve jsme se drželi a to silně beze ztrát, přepadové oddíly řízené Čeňkem a Paťou se také dosti činili, ale po té, co nám nepřátelský velitel zabil našeho vojevůdce, šlo to s námi z kopce. Do formace se nám motali lidé, co tam vůbec neměli být a veškerý ten zmatek, vyvolávaný jak nepřítelem, tak spřátelenými jednotkami, vedl akorát k rozprášení naší formace. Alespoň přepadové oddíly se udržely až do konce. Já šel ve formaci ve druhé řadě, sice bez kopí, ale za to se štítem. Původně jsem měl být v první, hnedle vedle Kuby, ale Ivan, z důvodu zřejmých mu jemu akorát (já si myslím, že to bylo kvůli mé nezkušenosti...), tomu tak nebylo. I tak jsem si dobře zabojoval. Vedl jsem jednoho Johanitu před sebou, a když byl unavený, vystřídal jsem jej. Většinu zmatků, které kolem nás byly, jsme my na levém křídle stojící zvládali vcelku obstojně. Až někdy ke konci v obklíčení nepřátel jsme si uvědomili, že tam na tom místě bojujeme jenom pár jedinců z celé formace, asi šest nebo sedm lidí. Pravé křídlo a střed jsme téměř neviděli a ani jsme netušili pořádně, kde jsou a proč. Až potom jsme se dozvěděli, že naše korouhev utrpěla újmu, byla zlomena, a aby se nestala lehkou kořistí, formace zformována pak byla pod Johanitskou.

My na levém křídle jsme toto samozřejmě nezaregistrovali. A tak, když došlo nám, že v tom shluku nepřátel bojujeme téměř sami, nevěda kde naše korouhev je, začali jsme se instinktivně stahovat zpět, bychom se mohli k funkční formaci opět přidat. Samozřejmě náš ústup nebyl tak moc účinný, stahovali jsme se pomalu, rány jsme se snažili vykrývat, seč to šlo, ale těla padlých za námi nám bránila v pohybu, zakopávali jsme o ně a tyčovky nepřátel dokonaly své. Nevím kolik z těch nás sedmi se vrátilo k formaci a znovu se pod ní zformovali, ale já to tedy nebyl. A myslím, že ani jeden z nás, ale nemohu to tvrdit určitě. Až když jsem padl, jsem zpozoroval, kolik mrtvých kamarádů leží kolem mne. Asi deset metrů ode mne směrem k nepříteli ležel Kubík a opodál pak Hatalmas. Pak už jsem jenom ležel, moc jsem toho neviděl a tak jsem akorát čekal na konec celé bitvy. Ten přišel tak za deset minut, ale nemohu to jistě tvrdit.

Po bitvě jsme se uklonili divákům, Ivan si nás na chvíli všechny z formace i z přepadových oddílů vzal bokem, aby nám řekl pár slov, a pak už jsme se akorát vydali zpět do tábora převléci se z bojového. Celé odpoledne pak již plynulo vcelku v poklidu, opět jsme se zašli podívat na tržiště, uvařili jsme si večeři a potom jsme akorát seděli kolem ohně a bavili se. Akorát Jiřík se nám mnoho nevěnoval, protože měl sraz své chatové místnosti. S ním tam šlo i pár dalších. Nevím do kdy se kdo v noci bavil, ale já to zabalil asi ve dvanáct (velice střízlivý a to fakt nekecám) a šel spát, abych byl na nedělní cestu odpočatý. Předě mnou šli spát akorát Ostraváci.

Neděle 27. dubna 2008

Ráno jsem vsával kolem desáté, nebo jedenácté, nevím čas jsem nesledoval. Nechali mne prospat, protože jsem řidič (alespoň nějaké pozitivum!). Ostraváci a Moraváci už byli pryč, odjížděli asi hodku před tím, než jsem vstal. Něco málo jsme tedy pojedli, pobalili jsme se, rozloučili se s kamarády a něco kolem třetí jsme vyrazili směr Brno. Samozřejmě jsem zase dělal taxíka Jiříkovi a spol., aby se dostali do Kladna na vlak. Po cestě jsme se ještě zastavili na dlabenec v Rosicích a někdy kolem osmé, jsme byli konečně doma.

Někdo by si skutečně oddechl, že už je v klidu, ale to se bohužel netýkalo nás. Za tři dny mělo být pálení čarodějnic. Alespoň jsme během těch čtyř dnů dokonale provětraly hlavy!